

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA FESTIVALOVÝCH NOVIN

Renča Neprašová - Křivě nasazené brýle

Sedím a kochám se železnou krajinou,
pokládám do ticha otázku jedinou.

Proč všechno okolo jiné teď zdá se?

Proč už vám nevěřím, přátelé, ptám se!

Žila jsem v domnění, že za mnou stojíte,
vy hvězdy, oblaka, vždyť jenom bloudíte!

Proč mám teď pocit, že svět se jen přetváří?

Že jenom skrz stíny světlo slabé září?

Dívám se na stromy, vidím v nich smutek,
zeleň mi zčernala, svit slunce utekl!

Sleduju vodu a vidím jen plameny,
na cestě písčité střepy a kameny.

Prolhané brýle mi na nos nasadili,
mínění zdravého na čas mě zbavili,
však už brzy dioptrie zmizí,
obavy z otázek budou mi cizí!!!

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-07 - vydává team redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Petra Furdlová, Martina Holubová, Lenka Jirků, Magda Kodetová, Renča Neprašová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Sita, Bára Stolínová, Eva Sýkorová, Monika Toužínová - **Fotoreportér:** Robin Obůrka - **Výtvarná spolupráce:** Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY

JID 20-07

25. března

svátek má Marián

ročník 4

číslo 4

V bufetu frčí káva a minerálka

Je 24. 3., 13 hodin 30 minut, vstupuji do kávy provoněné místnosti a začínám si vykládat s osobou, která ovlivňuje dění celého festivalu. Ano, přátelé, myslím paní bufetářku. Bez ní by to na festivalu možná ani nefungovalo, jelikož by herci a hlavně organizátoři umřeli hlady a žízní. Paní Monika je mladá a sympatická (a nepíšu to jenom proto, že se zná s šéfredaktorem!) a přestože neustále opakovala, že v jejím bufetu je nuda a že žádný bulvár to nebude, dozvěděla jsem se od ní spoustu zajímavých informací.

Loni jsem vám pro jeden divadelní soubor v bufetu „ukradla“ šlehačku, proto jsem se chtěla na začátek zeptat, jestli jste mi to už odpustila.

Jo, jo...už si vzpomínám, jak jste ji na poslední chvíli sháněla. Odpouštím vám. ☺
Kdybyste náhodou potřebovala, tak letos jí mám dost.

To je škoda. Letos žádnou nepotřebuju, ale zajímalo by mě, jak to tady v bufetu zvládáte? Jste tu vždycky celý den?

Přesně tak. Je to docela náročný. Jsem tady denně od osmi od rána až do večera, ale dá se to zvládnout. Nejhorší to je ráno, kdy je v bufetě největší nával.

A stihnete si během festivalu zajít taky na nějaké představení?

Bohužel ne. To je to, co mě nejvíc mrzí. Nikam se nedostanu, protože tady pořád jsou lidi a každou chvíli někdo něco chce.

Ale v bufetu se určitě dovídáte hodně věcí, nebo ne?

No, jasně, že jo. ☺ Herci se tady čas od času chystají, opakují si text. Slýchávám taky názory diváků na hodnocení poroty. Povídají si o tom, co si myslí a nemyslejí...

Dovídáte se taky něco od porotců?

Ne, to ne. Oni jsou tady ve zvláštní místnůstce, takže žádný informace dopředu nemám. ☺

A co si porota u vás ráda dává?

To vám přece nemůžu takhle prozradit.

Tak mi to řekněte... já vás za to na něco pozvu :o)

Dávají si hlavně káfičko. A Jirka Havelka si dává vodu. Neperlivou. Né vodku! (smích)

A dostávají od vás slevy?

Oni to mají v rámci festivalu zadarmo.

A dáte mně slevu... když o vás hezky napíšu?

Určitě. Jestli o mně napíšete pěkně a koupíte si něco většího.

pokračování na str. 7

Dvakrát dva je někdy pět

Suverénně nejkratší, nejjednodušší a také asi bohužel i nejtíší divadlo předvedl v pátek DS Pouchov. Jejich patnáctiminutová dramatizace veršů Jiřího Žáčka doplatila na nevýrazný projev, který bez větších problémů slyšelo snad jen osazenstvo prvních několika řad. A u divadelní poezie hraje hlasitost a srozumitelnost docela významnou roli. Nicméně kdo měl to štěstí a seděl vpředu, prožil celkem zajímavých patnáct minut. Zdramatizované básně si vybrali sami členové souboru, který je složený z žáků základní školy ve věkovém rozmezí 12 - 15 let. Jednoduché pojetí hry se obešlo bez kostýmů i jakýchkoliv kulis. Jedinou rekvizitou byla flétna, jejíž zvuk tvořil jakýsi předěl mezi jednotlivými částmi. V recitaci se vždy střídal jednotlivec se zbytkem kolektivu a nutno podotknout, že rozdíly mezi jednotlivými výkony byly znatelné. Snad proto byla délka patnáct minut tak akorát. Kladně bych ohodnotil celkovou choreografii, která vždy zaměstnala každou postavu na jevišti. Snahu herců otupila jednoduchost pojetí dramatizace a nevýraznost jejich projevu.

Dvakrát dva je někdy pět - hodnocení poroty

Hned na samotném začátku rozboru porotci přiznali, že z recitovaných básní se k jejich sedadlům donesl jen zlomek. Proto pro ně bylo náročné ohodnotit třeba choreografii, když neslyšeli právě recitovaný text. Ani jeden z porotců si neodpustil výtku k celkové nevýraznosti projevu a mnohdy i špatné artikulaci herců. Podle pana Junáška předvedla kvalitní herecký výkon jediná členka souboru. Co naopak porota ocenila, byl fakt, že celý výstup byl podle jejich slov procítěný. Divadlo poezie se podle nich jen stěží dá řadit mezi dramatické útvary a pokud ano, tak rozhodně patří mezi ty náročnější.

Vojta Sedlák

omluva redakce

V předešlých vydáních došlo k neomluvitelné chybě. Jaroslav Stuchlík, jeden z trojice porotců, se skutečně jmenuje Stuchlík a ne Zatuchlík. Prosíme za prominutí.

Z hlavy do ruky, z ruky na papír

V pátek autorské čtení; v sobotu dílna, kde se začínající autoři sešli, aby se poučili o tvůrčím psaní. V devět dopoledne se osm dívek (zvláště, že žádný spisovatel neměl odvahu☺) sešlo v DNK a vydalo se s Martinem Kolářem do asi 200 m vzdáleného klubu s kavárničkou.

Atmosféra dílny byla opravdu tvůrčí, příjemná a přátelská. Autorky se s Martinem rozsadily na pohodlný hnědý gauč okolo prostorného stolku, pokojem se linula vůně kávy, hrála nostalgická hudba... „Já nejsem žádný velký spisovatel,“ zněla první věta M. Koláře. „Takovouhle dílnu jsem zatím dělal jednou s nějakými dětmi,“ dodal se smíchem.

Začalo se něčím jednodušším. Martin všem rozdal papírky s nápisem „lampa“, „hůl“ nebo „kufr“ a holky se pustily do popisu. „Vždycky se snažte napsat něco, co ještě nikdo nenapsal,“ radil během dílny její vedoucí. Ten autorkám nechal několik minut času a potom společně četly své výtvary. Po rozdělení do dvojic se pokusily o sepsání dialogů a zjistily, že práce ve skupině je při tvůrčí činnosti složitá, protože každý chce psát po svém.

Holky během práce nevydržely sedět potichu. Debatovaly o svých tématech, až rozhovor přeskakoval k literatuře a nejoblíbenějším knížkám. Po důkladném probrání Terryho Pratchetta Martin Kolář vytáhnul svou oblíbenou knihu a přečetl její první větu. „Vždycky, když si půjčuju nebo kupuju knihu, nejdřív si přečtu první větu,“ přiznal. Jak to říká každý češtinář, na první větě záleží nejvíc. Dál se tedy účastnice dílny pokusily napsat hodně zajímavou první větu románu.

Dílna pokračovala ještě odpoledne a svoje krátké výtvary autorky představí na nedělní prezentaci dílen.

Renča Neprašová

V dalším sobotním doprovodném programu festivalu si jedinci i celé skupiny mohli vyzkoušet vlastní sílu, vytrvalost a odvahu na lanové překážkové dráze.

Sněhurka

Kdo čekal, že zažije staronovou adaptaci klasické pohádky o Sněhurce, zažil asi notný šok, a to hned při prvním obrazu. Na scénu totiž vstoupila podivně oblečená postava s notebookem na hrudi, o které se vzápětí dovídáme, že znázorňuje zrcadlo. Že tu není něco v pořádku, dokumentuje odpověď zrcadla na otázku: Kdo je na světě nejhezčí? Postava zrcadla cosi natuká do počítače a vzápětí sdělí Sněhurčiny míry, váhu a nakonec ji označí za „šťabajnu“. První salvy smíchu z obecnstva předurčují průběh celé hry. A

skutečně. Jen málokdy nechají postavy na jevišti diváky vydechnout. Herci divadelního souboru Domino z Pelhřimova excelují tanečními kreacemi, které jsou i během představení honorovány aplausem. Každá postava si v publiku nachází své fanoušky, kteří výstup svého favorita vždy náležitě ocení. Mezi nejvydařenější scény patří únos princezny, který proběhne v režii dvou postav Blondáka a Pelikána. A když na závěr do hry vstoupí Sněhurčina tajná láska Legolas, je o závěrečný bouřlivý potlesk postaráno.

Mezi přední stránky představení patří rozhodně hudební doprovod. Znamé popové melodie skvěle doprovázejí aktuální scény a už jen jejich výběr obecnstvo baví. Přesvědčivé herecké výkony svědčí o kvalitní přípravě i o hereckém talentu, jenž je patrný i u těch nejmladších herců.

Vojta Sedlák

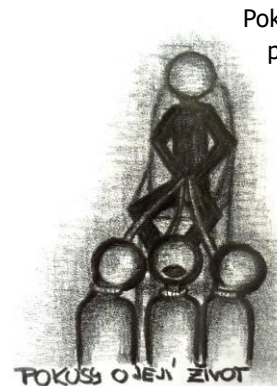
Sněhurka - hodnocení poroty

Porota sedí ve Viole za stoly. „Skvělá dramaturgie!“ říká jeden z porotců. „Ten scénář byste mohli dávat jako věno!“ přidává se další. Úžasná role trpaslíka Mimikry byl záskok, jak se to Jirka Havelka dozvěděl, reagoval: „Honzík byl brilantní záskok!“ „Robot-zrcadlo, Blondák, pejsek byli skvělí!“ přidává chválu Michal Junášek Porota nenašla žádnou chybu a kdyby ano, řekne to prý jen režisérce. Je to přece premiéra! „Máte pocit, že jsme poškodili popkulturu?“ ptá se ztichlých diváků, kteří nechtějí divadlu nic vytknout Jaroslav Stuchlík.

Jednoduše, porota Sněhurku vynesla do nebes! A má na to právo!

Eva Sýkorová

Brutalita se projevila na gymnáziu

Pokusy o její život ztvárněné jihlavským Hobitem – tak toto představení sklidilo asi největší úžas a rozpaky diváků. K netradičnímu zážitku mohly také přispět nedivadelní prostory. Soubor hrál na domácím poli v budově gymnázia, neobvyklé emoce však jistě nevzbudily jen cigarety a alkohol přesahující školní řád.

Pro navození atmosféry bylo publikum přivedeno do tmy, několik minut poslouchalo velmi nepříjemné zvuky jako broušení nožů nebo vysoké pisklavé tóny. A to už mohla začít velmi sugestivní prezentace zvrácené stránky současné společnosti, jejímž prostředkem byla dívka či žena Anne. Hra neměla souvislý příběh, skládala se z několika scén. V každé se objevili lidé, kteří soudili negativní charakter a činy určité role. Jednou to byla matka, co se nedokáže postarat o děti, pak pornohercečka, teroristka, filmová hvězda, člověk, co chce ovládat druhé... vždy se jmenovala Anne a vždy se o ní pouze mluvilo. Role Anne v samotné hře překvapivě nebyla.

Celou hrou prostupovala brutalita, dramatičnost. Prostředkem byla velmi působivá scéna, bílé líčení herců, jejich nevybíravý slovní projev a především i doplňující cyklická projekce, skládající se mimo jiné z drastických záběrů a fotografií týraných zvířat. Kurčité míře nadsázky pomohly role popíjejících alkohol. Herci použili i mikrofony, železné rámy, černé igelity, provazy, přivázané ke krkům herců, využili také ozvěny, mluvili španělsky, finsky a dalším méně známým jazykem. Objevovaly se časté motivy smrti, zneužívání, ovládnání druhých lidí, nechutností současné společnosti, jejich neuchopitelnosti.

Diváci odešli s velmi silnými emocemi a jejich názory na hru se velice lišily. Často jim vadilo, že hra neměla souvislý příběh, linku, vývoj. Jiní se spokojili s velmi sugestivně podanou myšlenkou.

Pokusy o její život - hodnocení poroty

Diskuse ke hře Pokusy o její život probíhala až v sobotu v 11 hodin, nepřál jí však nedostatek času.

Názory na hru se různili i mezi porotou. Michael Junášek se přiznal, že k němu hra nepromluvila, snad prý z generačního hlediska. Chyběla prý „nit“.

Pro Jaroslava Stuchlíka byl Hobit „obrovským překvapením“. Prohlásil: „Dostali jste mě jako diváka.“ Jirí Havelka okomentoval představení poznámkou, že se jednalo o velkou dramaturgickou odvahu, Hobitáci rozšířili (nejen) festival svou ojedinelostí.

Do diskuse zasahoval také samotný soubor, který se nám pokusil Pokusy o její život více objasnit.

Martina Holubová

„Neštěstí začalo na mořském pobřeží...“

V tomto příběhu vás nečeká nic dobrého. Nemá ani dobrý začátek a ani nic dobrého mezi začátkem a koncem vás nečeká, ale pokud vydržíte, dočkáte se šťastného konce, zhruba takhle nás DS Obludárium uvedlo do děje své hry. Tři inteligentní děti ze zámožné rodiny Baudelairových, nejstarší Violet, její bratr Klaus a malá Sunny se od rodinného přítele pana Poa dozvědí, že jim rodiče

tragicky zemřeli při požáru jejich domu. Veškeré dědictví získá Violet až v době, kdy dosáhne plnoletosti, a do té doby nesmí na jejich peníze nikdo sáhnout. Sourozenci jsou svěřeni do péče strýci Olafovi, který není zrovna krasavec, navíc jeho dům je ošklivý, věci v něm jsou ošklivé a ze všeho nejošklivější je způsob, jakým se hrabě Olaf chová k dětem. Jediné, o co vypočítavému strýci s dlouhými hnáty jde, jsou peníze. A tak vymýšlí způsob, jak zařídít, aby mohl Baudelairovic peníze získat co nejdřív, a pak dětem jen „utrhnout ty jejich ručičky a nožičky“. Bystrý Klaus na jeho hru na sňatek přijde a i přes překážky, které jim do cesty staví Olafovi podřízení přátelé, léčku překazí. Navíc se pravdu o hraběti dovídá i pan Poe a městská soudkyně. Olaf bude pravděpodobně potrestán a příběh končí odchodem dětí, které budou přiděleny do péče někoho jiného.

Soubor Obludárium loni postoupil se svou hrou Svatebčané na Eiffelovce na Šrámkův Písek a letos opět neklamali a zahráli velmi pěknou a originální hru inspirovanou úryvkem z knihy Řada nešťastných příhod, podle níž byl natočen taky stejnojmenný film. Podobně jako ve Svatebčanech i dnes použili postavu vypravěče. Toho ztvárnila malá Sunny. Děvčátko ze sebe sice v průběhu hry vydává jen dětské výkřiky jako „papu“ nebo „níha“ (v překladu: „Mohl byste mi někdo utřít pusy?“). Ale právě výraz „níha“, který Klaus pochopí jako kniha, překazí strýčkův plán. Díky němu Klaus začne studovat sbírku zákonů a odhalí strýčkův podvod.

Perfektně byla využita jediná ale za to vysoce funkční kulisa, černá zeď. Její části se daly různě pootevírat, a tak jsme v této zdánlivě jednoduché „stěně“ mohli vidět třeba Olafův dům, jeho interiér... Divákovu fantazii herci využili také například na hostině, kde se jedlo a pilo s imaginárním nádobím. Stejně jako vloni zaujali fantastickými kostýmy a propracováním hry takřka do každého detailu.

Jarmark - hodnocení poroty

Při hodnocení souboru Chandraradar se všichni tři porotci víceméně shodli, jen se vzájemně doplňovali. Jejich kritika se týkala hlavně samotného výběru a sestavení hry. Porotce Michal Junášek označil za hlavní problém volbu principu divadla na divadle. Ve chvílích, kdy představení jakoby nemělo fungovat, se začal ztrácet jeho rytmus a tempo.

Jiří Havelka kvitoval, že pro herce je vsutku velmi těžké hrát, že se něco nedaří.

Jaroslav Stuchlík vystoupení označil za trošku rozpačité. Ocenil, že herci si chtěli vyzkoušet zahrát cirkus, protože komediantství je v genech každého správného divadelníka. Soubor však zradila obtížnost estetizovat formy jarmarku na divadlo. Tento útvar by možná působil lépe venku, mimo divadlo.

J. Stuchlík zdůraznil, že hře by napomohl důslednější příběh, pouze estrádní čísla spojená komentátorem nemohou udržet pozornost diváka. J. Havelka oponoval, že hlavní linka by snad i mohla být postrádána, miničísla a kousky by ale musely mít lepší spád.

Dále se porotci v souvislosti s představením jali debatovat o otázce trapnosti, naivity a neumětelsví, avšak na dotaz diváků odpověděli, že si nic takového přímo o samotném souboru nemyslí. Je náročné používat „trapnou komiku“, aniž by se divák posléze necítil za samotné herce trapně.

Ozvalo se i několik pozitivních reakcí z publika.

Ke slovu se dostala také režisérka hry, která osvětlila, že dnešní představení souboru bylo premiérou, či spíše zkouškou. Hledají cestu k uličnímu umění a hru chtějí přemístit do autentického prostoru.

V závěru porotci zdůraznili, že souboru velice fandí a že chtějí, aby členové souboru v podobném duchu pokračovali.

J. Stuchlík nakonec vyzval ředitelku festivalu, aby příště zažádala o zápis do Guinnessovy knihy rekordů vzhledem k dnešnímu nebyvalému počtu premiér na jihlavském festivalu v jeden den.

Cirkus?!

Na úvod se po scéně prošel kněz. Pročpak? Představení tak začalo poněkud rozpačitě, žádného vysvětlení jsem se až do konce hry nedočkala. Ale jejím dalším vývojem jsem byla nadšená.

Tento ostřílený soubor Chandraradar z Nového Města se na našem festivalu představil již po páté. Tentokrát s hrou Jarmark volně inspirovanou J. Š. Kubínem.

Vrátím-li se zpět k ději, nutno poznamenat, že nějaká brilantní zápleтка zde zakuklena nebyla. Šlo v podstatě o zkoušku amatérské ochotnické společnosti (jakápak se nám tedy jeví podobnost?:)) přibližně v době národního obrození. Po krátké prezentaci účinkujících následovali v rychlém sledu za sebou jednotlivá čísla, která uváděl neurotický principál. Namátkou například vrhače nožů, jehož asistentka mu kapánek dopomáhala k úspěchu, nebo improvizovanou maňáskovou scénku s použitím kuchyňských chňapek nazvanou Medicína. Ta mě nejvíc smíchem srazila do sedadla větou: „Ale on to nevydrží!“ Pěknou hrou s hlasem herci vhodně doplnili atmosféru.

Rozhodně se nedá zapomenout na medvěďárku, nezvládající jak své nervy, tak drezúru svěřence. Její jediný výrok: „ Sedni! Zabuč! Chcípní!“, vyvolal salvu smíchu. Scénka s hlavní kulisou - neckami - byla jednoduše vtipná. Sedlákovi kdosi neustále chodil na mlíko. Nakonec při zpovědi sám zjistil, že viníkem je pravděpodobně kostelník. Chce ale přiznání samotného kostelníka a vlivem jisté pošetilé Isti se mu dostane protiotázky ve věci jeho nočních aktivit spojené s kostelníkovou ženou.

Všechny postavy se víceméně překrývaly, všechny působily stejně výrazně. Za připomenutí stojí sokolník, který svou vizáží přesně dokresloval ubohost ochotnického prostředí, o což herci samozřejmě usilovali.

Popravdě řečeno, je mi jasné, že se jednalo spíše o estrádní vystoupení, než o výrazné herecké výkony, přesto jako lehký doplněk pro relaxaci vřele doporučuji.

Lenka Jirků

Běžnému divákovi možná unikne, že jedna z Olafových známých si sundá bílou šálu a omotá ji Violet kolem krku, a pak mu nezbyvá, než jen kroutit hlavou nad tím, jak jednoduše vyřešili Violetin „svatební šat“. Velkou práci musela dát i dramatická hudba, která byla složena speciálně pro tuto inscenaci.

A nakonec by byla chyba neocenit i herecké výkony. Přestože hlavní postavy byly jen tři, bylo herců tak říkajíc všude plno. Kromě Klause hrály mužské postavy dívky, všichni v hledišti jsme hltali každé slovo. Dokázaly nás tak vtáhnout do děje, že při děkovačce publikum tleskalo, pleskalo a pískalo, jak jen to šlo.

Anetka Pavlíčková

Báječná svatba - hodnocení poroty

Všichni porotci se shodli, že Obludárium, předvedlo, minimálně, nadprůměrný divadelní výkon. Výborně využilo výtvarnou složku, hudbu i masky, přestože na nich Jaroslav Stuchlík objevil nedostatky.

Nejzkušenější člen poroty Michael Junášek: „Děkuji za pohádku. Vy jste mi na začátku slibovali horor a smutný příběh, ale nebylo to tak strašný. Asi mě včera vychovali (představení Hobita, pozn. autora). Mé lidské a divadelní srdíčko se potěšilo. Skvělé bylo použití divadelních prostředků. Obdivuju režisérky, že mají hlavu s divadelním myšlením. Taháte to dopředu divadelním citěním, muzikou, výtvarným zpracováním. Představení se mi strašně líbilo.“

Jaroslav Stuchlík se sice vyjádřil, že se mu inscenace líbila, ale... „Měl jsem neodbytný pocit jakési okoukanosti, že ty prostředky znám. U masek jsem měl pocit, že z profilu se herecky ztrácely a byla tam hluchá místa. Měl jsem problém, že herci místy jakoby nevěděli, co mají hrát. Mluvím o výsostně divadelních prostředcích, ale nedostatků jsem viděl dost. Tohle je divadlo detailu a perfekcionismu a občas z toho někdo vypadl. A dámy, vy jste si myslely, že jste za paravanem a nemusíte hrát, protože vás nikdo nevidí, ale já vás viděl,“ zdvihl Stuchlík výstražně prst. Přesto pan porotce mluvil spíše o vychytávání much než o naprosto zásadních nedostacích. „Byli jste skvělí v prostředcích. Představení mělo velmi silnou atmosféru,“ zakončil.

Jiří Havelka začal své hodnocení velice dietně: „Jo, dobrý, no,“ následně pokračoval o něco výživněji: „Dobře vybrané téma, i když tam místy byla nějaká ta rozpačitost.“

Martin Sita

Co se všechno nesejde v parku

Černý anděl u stolu s gramcema, sluchátka na uších.

Slyšíme efektní hudbu, hra Volné Asociace začala, ač s půlhodinovým zpožděním. Diváci jim to však jistě odpustili. Představení plné vynikajících hlášek a gagů rozproudilo krev celému sálu.

Hlavní postavou se letos (pro Příbyslaváky netradičně) stala žena - vesničanka Jana Uchuchulová slyšící hlasy. Díky ní se spojují příběhy nevšedních osob náhodně se setkávajících v parku. Mezi

nimi je santusák Štěpán, Poseidon milující sardinky, pan Gala trpící představou, že je pes, lehká děva Špejle a hipizák Haši. Do děje také vstupují siamská dvojčata (každý z bratrů je jinak sexuálně orientován) a rapující policista. Ke konci si divadelní prkna okusí také režisér souboru ztvárňující halucinaci Hašiho, herecký um se pokusí prodat i anděl, který zosobňuje Janiny hlasy.

Jana si nakonec začne s andělem a v závěrečné scéně se objeví jako nóbl dáma s cigaretou (po řadě plastických operací). Přijde ji dopis od Štěpána, má o něj zájem, není to totiž bezdomovec, je to ženatý milionář, který si v parku každoročně užívá svoji dovolenou.

Mezi nejlepší herecké výkony patřil jistě pes Mates roztomile vrtící svým pozadím a Haši se svou pěveckou ódou na Křišnu. Příkladem skvělého vtipu může být hláška čtyřprocentního siamského bratra o tom, že se naposledy zamiloval, když jeho bratr dělal autoškolu a on seděl instruktorovi na klíně.

Hra Jakz parku, inspirovaná Drábkovou Johankou z parku, je dokladem, že Příbyslaváci postupují ve svém divadelním projevu stále výš. Bezvadným humorem a nenáročným podáním umí diváky skutečně chytit za srdce.

Martina Holubová

Jakz parku - hodnocení poroty

Celkový dojem hry byl velkolepý. Hra vzala dech i našim porotcům. „Pro mě to byl divadelní zážitek,“ přiznal pan porotce Havelka. Ani z řad diváků se nenašel téměř nikdo, kdo by měl nějakou výtku. Jediné nesrovnalosti se týkaly závěru, který mohl být lépe promyšlený, a také postava anděla chvíli působila zmateně, jak pravila jedna z divaček.

„Jsou dospělí, ve své roli by mohli působit jistěji.“ „My jsme jenom vousatí, ne dospělí,“ završil vtipně celkový rozbor jeden z herců.

Monika Toužínová

V bufetu frčí... (pokračování ze str. 1)

Máte nějakého oblíbeného zákazníka? Hmm.

Třeba mě nebo našeho šéfredaktora.

Ano, šéfredaktora Honzu! Ten sem chodí na malinovou limonádu a kaččo, pak si to vždycky odnese a tvoří, přepisuje a kontroluje, co vy píšete. ☺ Vždycky taky přinese festivalový noviny.

A poslední otázka: Určitě jste se za ten rok a půl, co si bufet pronajímáte, setkala se spoustou známých osobností...

To máte pravdu. Například v poslední době tu byl Luděk Sobota. Ten tady hrál s Jablonským. Před čtrnácti dny tady byl Radek Holub s Mirkem Vladykou. Já se s těmi známými lidmi ale moc nebavím. Většinou totiž přijedou krátce před představením, pak si dají kafe a zase jedou pryč. Zůstávají tady spíš amatérští herci. Třeba nedávno jsme tu seděli a popíjeli s herci ze Slovenska.

Anetka Pavlíčková